

Sütő Ákos: A Senki

Szakadó eső árasztott el mindent. A cseppek kopogásánál csak a ritmikusan partnak csapódó hullámok voltak hangosabbak. A víz szinte ömlött lefelé a görbe tengeriszőlő kerek levelein, visszatükrözve a partmenti lámpasor sárgás fényét. Ez az időjárás egyáltalán nem volt meglepő, sőt garantált volt a nagy felhőszakadás ilyenkor augusztus végén. Bárki, aki akár egy kis időt is eltöltött a floridai partvidéken, tudta ezt. Így különösen furcsa látvány volt, ahogy egy ifjú férfi biciklivel sietett munkába. Persze nem jókedvűből ázott meg, hanem mert nem volt más választása. Autóját el kellett adnia, taxira pedig nem volt pénze, de valahogy dolgozni kellett menni. Nem mintha ez különösebben letörte volna, épp élete lehetősége felé tekint. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen szerencsés lesz. Nyilván nem a szerencse juttatta idáig, mert az egy csepp se volt neki. Nem mintha nem próbálkozott volna vele, azért nincs már autója. Nem voltak pontos céljai az életben. Nem tudta mit akar csinálni, vagy hogy milyen életet akar magának. Mikor asztronautának jelentkezett, azt is csak félig-meddig gondolta komolyan. Teljesen lehetetlennek tartotta, hogy ő, Timothy Jones bekerüljön a jelöltek közé. Hiszen ő egy senki. Már megszokta, hogy az ilyen pozíciókba azokat keresik, akik eleget fizetnek érte, egy hang mégis azt súgta neki, hogy próbálja meg. Boldogan tekint, miközben a jövőjéről álmodott. Egy ilyen állás nem csak pénzt, de hírnevet is jelentene. Nem szerette volna túlságosan beleélni magát, mert úgy kisebb a csalódás, de egy ilyen hatalmas esély túl sok izgalmmal járt.

Kis idő múlva megérkezik az úticéljához. A Graham úrközpont, mint egy fehér, szögletes hegy magaslott előtte. Csodálkozva tekintett fel az épültre. El se tudta hinni, hogy itt van. Csuromvizesen állít be az épületbe. Körülötte mindenki elfoglalt. Vannak, akik papírmunkát végeznek, vannak, akik fontos alkatrészeket szállítanak, páran a recepció melletti ebédlőben beszélnek át a tervrajzaikat, tehát mindenki keményen dolgozik. Mind egy közös cél, a Holdra való eljutás érdekében. Tim nem köszönt, nem gondolta, hogy bárki viszonzta volna a nagy nyüzsgésben. Gyorsan megkereste a mosdót, és átöltözött száraz ruhákba. A kéztörölővel szárazra törölte magát amennyire csak tudta, és gyorsan megfésülte a haját. A legszebb ingét hozta el, bár ez nála nem jelent sokat. Ami szép ruhája volt, azt mind a nagypjától örökölte, neki még telt rá. Megelégedve külsejével kilépett a mosdóból és oda ment a recepcióhoz.

- J...j...Jó napot... Timothy Jones vagyok...azt szeretném kér-
- G huszonkettes terem. A baloldali folyósó legvégén a jobb ajtó. válaszolta unottan a hölgy, anélkül, hogy egyáltalán ránézett volna. Timothy teljesen összezavarodott. Valami választ még dadogott volna, de a recepció megint félbeszakította.
- Haladjon. Így is késett.

Timothy gyorsan elsétált, hogy elhagyja a kínos szituációt. Fejét lecsüggesztve, gyors lépésekkel, táskáját szorosan fogva ment, mintha egy szökött rab próbálna gyorsan, de feltűnés nélkül elmenekülni.

Mikor belép a terembe, 19 másik jelölttel találja szemben magát. Ijedten néz végig a többiekén. Esélye sincs. Komoly, edzett férfiak vették körül, és bár Tim se volt gyenge, néhány ember a teremben úgy nézett ki, mintha világbajnok testépítő lenne. Kizökkentve zavartságából, a hozzá legközelebb álló férfi megszólította.

- Jó napot! Terrence Bardin vagyok.
- T... Timothy Jones. De... de szólíts csak Timnek - válaszolta kissé ijedten. Bár Terrence jóval erősebbnek látszott nála, nem volt olyan hatalmas, mint mások a teremben, és rendkívül kedvesnek tűnt. Mély, csendes hangja volt. A haja rövidre volt vágva, mint ahogy a katonáknál

szokás. Csak egy trikó volt rajta, mellette a földre dobva a vizes póló és kardigán. Nyilván őt is váratlanul érte az eső.

- Látom téged is elkapott a vihar. Engem is. Reggel még nem mondtak esőt, ezért a bőröndöm legalján hagytam az esőkabátom. Így is késett a vonatom és nem volt időm előszedni.
- Igen, kissé megáztam. Itt általában sajnos ilyen az idő.
- Amúgy én Új-Atlantából jöttem. Te?
- Én helyi vagyok.

A további ismerkedésre nem volt sok ideje, szinte abban a pillanatban, hogy belépett megszólalt a hangosbemondó:

- Figyelem uraim! Önök nem magukért, hanem az emberiség, és a Kelet-Amerikai Köztársaság fejlődésének érdekében vannak itt! A hazájuk számít önökre. Sok sikert!

A lelkes hangot egy monoton, robotszerű hang váltotta fel.

- A kiképzésük első fázisa elkezdődött. Ebben a tesztben egy rövid ismertetés után azt mérjük fel, mennyire képesek az úrruhák használatára. Vegyék fel az úrruhákat és sorakozzanak fel a medence mellett.

Tim odaállt az asztalon sorakozó fehér ruhák elé. Ámulva nézte a sisakot. Felemelte, forgatta, próbált rájönni hogyan működik pontosan. Mikor észbe kapott, már mindenki nagyrészt felöltözött. Ő is belebújít az egyberuhába, felhúzta a csizmáit és kesztyűit, meghúzta a derekán és végtagjai végén lévő öveket. A ruha főbb részei mind egy vastag mellényre voltak erősítve. Mikor Tim megpróbált felállni benne majdnem hátraesett, mivel a súly nagy része a hátán volt. Tim hozzáértően bekötötte a csőrengeteget ami kilógott a hátából. Szinte már megvolt a fejében a ruha tervrajza, és hogy mit hová kell kötni. Végül felvette a sisakot. A nehéz sisak szürkés lencséjén keresztül teljesen más volt a világ. A ruha vastag volt, a csizmák vagy 5 centivel magasabbá tették. Úgy érezte magát, mint egy óriás, mint aki bárkit le tudna győzni. A többi jelölt még a lélegzőrendszer bekötésével próbálkozott, ami rendkívül jól esett Timnek. Ő volt az első. Mindegy, hogy milyen kicsi teljesítmény, ő nyert. Egyedül állt ki a medence szélére, büszkén elsétálva a többiek mellett. Nagyobbnak érezte magát, és nem a csizma miatt. Már nem a vereségtől való félelem foglalkoztatta, hanem a győzelemre való vágy. Eldöntötte. Ő fog nyerni.

Egymást követték a tesztek, és egyre fogytak a vetélytársak. Timothy végig szenvedte magát mindegyikben. Testét és fejét egyre jobban erőltette. Ha más tette volna ezt vele, kínzás lett volna. De ezt ő akarta. Az utolsó próbára hárman maradtak. Ő, Terrence Bardin, akivel idő közben jól összebarátkozott, és egy harmadik ember, John Cortland. Cortland nagyon nem volt neki szimpatikus. Beképzeltnek tartotta. Magasabb, erősebb, karizmatikusabb, és ami legjobban zavarta, sokkal gazdagabb volt nála. Az utolsó teszt előtt pár hétig egy szobába kerültek. A jól fizető munka már garantált volt, de Timothy nem volt hajlandó itt megállni. Ő győzni van itt. Terrence-szel együtt mentek szinte mindenhova. Nem voltak olyan közeli barátok, de inkább együtt töltötték az időt, mint egyedül. Minden nap együtt ebédeltek az úrközpont kávézójában. Szép volt a kilátás a teraszáról. Jobbra az Atlanti-óceán gyönyörű hullámai, balra a távolban a nyüzsgő város. Éppen egy ilyen átlagos ebéd közben beszélgettek, amikor a közeli úton elhaladt egy mentőautó. A szirénát alig lehetett hallani. Tim nem nagyon vette észre, csak kissé zavarta a hang, de mikor felnézett látta, hogy Terrence teljesen elsápadt.

- Jól vagy?
- Mi? J...ja igen, boci...csak kicsit elbambultam.
- Biztos? Nagyon sápadtnak tűnsz.

- Tényleg? Bocsi nem akartalak megzavarni az evésben... csak... régebben mentős voltam... nyolc évig. Szerettem a munkát. Jól esett segíteni másokon. Nincs annál jobb érzés, mint amikor megment az ember egy életet. Úgy gondoltam megtaláltam a helyem. Azt akartam csinálni életem végéig... de aztán egyszer kihívtak egy autóbalesethez...

Terrence csak bámul maga elé. Újra leperreg előtte az emlék és ő nem tud semmit csinálni, csak újra végig nézni.

- Nem először láttam ilyet... gyakran volt baleset azon az útszakaszon... de... az egyik autó ismerős volt... és mikor benéztem... a testvérem volt ott... és vér mindenhol... inkább... inkább nem részletezném...

Megint néma csend. Terrence csak néz maga elé. De most más az arca. Boldognak tűnt, bár még látszott a szemében a megviseltség.

- Túlélte, szerencsére. Csak a lábait veszítette el. Nagyon jól viseli, hamar túl jutott rajta... De nekem túl sok volt. Ott hagytam az állásom. Hónapokig nem is kerestem másikat. De pénz az kell. A testvérem gyógyszerei és terápiái nincsenek ingyen, és enni se lenne rossz. Ezért jelentkeztem ide. Tudod... engem nem igazán érdekel hogy én legyek az első ember a Holdon. Elég, ha innen tudok segídeni. Örülök, hogy idáig eljutottam. Így is már garantált a jól fizető állás... azon gondolkodom, hogy dobom az utolsó tesztet. Nekem ennyi bőven elég.

Tim meglepetten néz rá. Nem hisz a fülének. Nem tudja mit gondoljon. Egyrészt sajnálja, azt gondolja, hogy Terrence megérdemelné a győzelmet, de másfelől borzasztóan örül. Ha Terrence kiesik, az eggyel kevesebb vetélytárs. Nem az ő dolga, hogy meggyőzze a maradásról. Ha menni akar, hadd menjen.

- Rendben. Te tudod. Kösz.
- Nincs mit. Sok sikert!

Tim egyedül ment vissza a szobájukba, Terrence-nek más dolga volt. Ahogy az ágyában feküdt, már látta maga előtt a győzelmet. Milyen csodásan hangzik... Timothy Jones, az első ember a Holdon. Mennyi pénzzel járna...a fizetése egy dolog, de hány újság, könyv, film készülne róla... ekkora hírnév hatalmas vagyont hozna. Akkor megmutatná mindenkinek. Mindenki tudná ki ő. Mindenki, aki valaha lenézte, mindenki, aki valaha azt hitte, jobb nála, mind csak irigykedve néznék őt. Talán... nem, biztos. Biztos, hogy ekkora hírnévvel sikerülne barátnőt szereznie. El se tudja képzelni milyen lenne. Pont mikor képzeletbeli párkapcsolatának részleteiben volt elmerülve, John állított be a szobába, részegen.

- Csá!

Tim mérgesen nézett fel rá az ágyból. Hogy merészeli ez a bunkó, részeges, magát fontosnak képzelő senki félbeszakítani az ő álmódosását! Úgy nézett rá mintha meg akarná ölni a tekintetével. Szerencsére John túl ittas volt hogy észrevegye, vagy hogy megsértődjön rajta. Óráknak tűnő másodperccel később halk, morgó hangon felelt vissza.

- Szia.
- Terrence?
- Dolga van.
- Ja, jó.

John leült az ágyára, és egy ideig csak a padlót bámulta. Tim, örülve, hogy ilyen rövidre sikeredett a beszélgetés, már készült visszatérni az álmvilágába. Már látta maga előtt a hatalmas villáját, a hét autót, ami előtte parkolt, a gyönyörű kertjét, ahol a még gyönyörűbb felesége várta a csodaszép

ruhában, amit ő vett neki. Már egészen beleélte magát, amikor mintha egy vödör hideg vízzel öntenék arcon és a lábánál fogva hurcolnák ki a képzelet birodalmából, ez a pofátlan tuskó megint megszólalt.

- Tim, neked van csajod?

A kérdés teljesen váratlanul érte. Nem csak elszakítja képzeletbeli kedvesétől, de még az arcába is dörgöli. Mit akar ezzel a kérdéssel?

- Nincs.
- Ne is legyen. Csak a baj van velük, higgy nekem.
- Hogy érted?
- Úgy értem ne öld az időd abba, hogy felszedj valakit. Nem érdemes. Én megpróbáltam. Ötször. Felesleges. Hülye az összes. Elfelejtess valami apróságot, vagy párszor összeveszel velük a rémes ízlésükön vagy megmondod nekik, ha ronda a ruhájuk, és egyből megy a hiszti meg a szakítás. Az összes olyan kényes, olyan finnyás, olyan...

John folytatta még a panaszkodást, egyre ocsmányabb szavakkal jellemezve volt barátnőit, de Tim már nem hallotta. Teljesen kizárta, amit mondott. Túl mérges volt hogy figyeljen. Teljesen elárasztotta a düh. Persze nem a nők iránti teljes tiszteletlenség csapta ki nála a biztosítékot. Tim is úgy gondolt rájuk, mint valami külön, ismeretlen fajra, akikkel még nem sikerült kapcsolatot létesítenie. Úgy tekintett rájuk, mint egy trófeára, amit sok fáradság és nehéz munka után nyer el az ember. Mint valami, ami jár. Ami őt megilletti, és amit ez a barom úgy cserélget, mint más az alsóját. Nem fair! Johnnak miért jár ennyi lehetőség? És neki miért nem? Ő jobban megérdemelné! Ő keményen dolgozott! Neki jár a jutalom! És ez az ember akarja legyőzni őt? Soha! Nem fogja hagyni! Ő fog nyerni. Bármilyen áron.

Késő éjjel, Timothy megvárta amíg Terrence megérkezett és elaludt, majd kimászott az ágyából és John szekrényéhez osont. Halkan kipakolt a szekrényből, amíg hozzá nem fért az áldozat úrruhájához. Már napokkal ezelőtt megleste mi lesz az utolsó teszt. Tudta hogyan tudja szabotálni ellenfelét. Úgy ismerte már a ruhát, mint a saját tenyerét. Tudta mit, hol, és hogyan lehet úgy meglazítani, hogy balesetnek látszódjon. Nem mintha bárki is gyanút fogna. Nyílt titok volt, hogy John nem értett nagyon a ruhához. Timothy mindent szépen visszahelyezett a szekrénybe, nyoma se volt hogy mit tett.

Másnap reggel Tim vidáman ébredt. Ma volt a nagy nap. Az utolsó próba napja, amit most már garantáltan meg fog nyerni. A szobatársai nem tudták mit tett az éjjel. Úgy gondolták biztos csak izgatott. Kicsivel később, az utolsó teszt helyszínén felöltöztek, és várták az instrukciókat.

- Figyelem, uraim! Elérkezett az utolsó teszt ideje. Aki ma nyer, az örökre bekerül a történelemkönyvekbe! Amióta az emberiség kimászott a betonbarlangokból, és feljött a felszínre, csak felfelé törekedtünk! Bárki is győz ma, az teszi meg az első lépést az emberiség történelmének következő szakaszában!

Timothy csak úgy itta magába ezeket a szavakat. Igen. Ő lesz az első. A legjobb, a legnagyobb, leghíresebb, a legjelentősebb ember, aki valaha élt.

- Ebben az utolsó tesztben azt szimuláljuk, hogy az úrhajó kihal. Amikor a teszt elindul, a ventilátorok elindulnak és lefújják önöket. A feladatuk, hogy a rögzítőkábelük segítségével visszamásszanak. Kérem rögzítsék magukat. A teszt egy perc múlva indul.

Mindhárman kikötözték magukat. Ahogy a hatalmas ventilátorok elindultak, az erős szél lefújta őket. Olyan erősen fújt, hogy a köteleik szinte vízszintesen álltak. Mindhárman elkezdtek mászni. Timothy lassan, biztosan ment. Tudta hogy nem kell sietnie. Csak az a dolga hogy ne fújja el az erős szél. John hamar meg is előzte. Gyorsan haladt a kötélen, kapkodott, hogy ő legyen az első, de hirtelen a rögzítőkábelének felső része levált. John már csak a dereka körül lévő karabiner tartotta. Ahogy a felső kötélen

elengedte, a teste átfordult, a keze lecsúszott a kötélről és a szél visszafújta. Amivel Timothy azonban nem számolt, hogy ahogy John teste átcsavarodott a levegőben, a rögzítőkábele belegubancolódott a légzőrendszerbe. A mellkasán lévő berendezés a dereka köré csavarodott, megszorítva a csöveket a nyaka körül. Tim pont felért, mire leállították a ventilátorokat. Ahogy zavarodottan visszanezett, látta ahogy Terrence és a közelben lévő orvosok John felé futnak, hogy megpróbálják kitekerni a csőrengtegből, és mentsek ami menthető. Tim végignézte mi történt, és egyetlen dologra tudott gondolni.

- Nyertem

Senki nem hallotta. Nyilván nem rá figyeltek. Aki távolról nézte annak úgy tűnt, lefagyott. De Timothy vigyorgott a szakfander alatt. Ő nyert.

Alig egy hónappal később magabiztosan sétált be az űrközpont kapuján. Ma volt a nagy nap. Ma írja be magát a történelemkönyvbe. Ahogy szétnézett, látta a sok munkást, akik mind azért dolgoztak, hogy a mai nap megvalósuljon. Boldogsággal töltötte el, hogy ez a sok ember, ez a sok munka, mind egy célt szolgált, őt. Egyikőjükre se fog emlékezni senki, csak rá. Rá, aki a mai nap, az emberiség történelmének egyik legfontosabb napjának főszereplője. Ha bárki valaha a Holdra néz, rá fog gondolni. Az első emberre. Ahogy végig sétált a kilövőállomáshoz, integetett a kerítés túloldalán összegyűlt tömegnek, a sok hétköznapi embernek, akik megszakították az unalmas, hétköznapi életüket, hogy őt láthassák. Ez lesz a legemlékezetesebb pillanat az életükben. Mindenkinek ezzel fognak dicsekedni, hogy ők látták, ők ott voltak amikor Timothy Jones személyesen vitte át az emberiséget egy új korba. Felment a lifttel és beszállt a rakéta tetejébe. Hátradőlt az ülésben és kifelé bámult. Előtte volt az égbolt. A hatalmas világűr, amit most elfoglal.

- Irányító központ Timothy Joneshoz, veszi az adást?
- Igen, tisztán hallak.
- Értettük. A visszaszámlálást elkezdtük. Tíz, kilenc, nyolc-

Tim már alig figyelt. Már a Hold se nagyon érdekelte. Felmegy, lő pár képet, hoz mintákat, elmond egy beszédet, az egész olyan unalmas. Ami őt érdekelte az az, ami azután jön. Örök hírnév és dicsőség. Soha többé nem bánnak vele tiszteletlenül. Felmegy, lejön, és egy hét múlva már az elnökkel vacsoráznak.

- Kilövés!

A rakéta elindult. Vadul rázkódott ahogy felfelé emelkedett, a Föld egyre messzibbnek tűnt. A felhőkön áttörve száguldott az ég felé, a nagy kétség egyre sötétebbé vált előtte, és az egész közepén a nagy fehér folt ami felé tartott. A rezgés lecsillapodott ahogy kiért a nagy feketeségbe. Ahogy a Hold felé siklott, letekintett a Földre. Fentről látott mindent. Az emberek, sőt a városok és országok, az emberiség legnagyobb csodái olyan kicsik voltak, hogy nem is látta őket. Most már minden értelemben feljebb volt mindenkinél.

- Így érezheti magát egy isten... Igen... holmi ember erre nem képes... feljebbvaló vagyok.

Ő az emberiség fejlődésének csúcspontja. A világűr meghódítója, majd a Holdat is átnevezik a tiszteletére, sőt az űrt is róla fogják elnevezni. Vacsora az elnökkel? Ki az? Hozzá képest egy senki!

Az űrhajó lassulni kezdett, majd megállt. Megérkezett. A világ a ruhájában lévő kamerán keresztül élőben láthatta a történelmi pillanatot. A kabin ajtaja lassan kinyílt, amikor elkezdett beszélni a rádiójába.

- A mai nap nem egy átlagos nap. A mai nap én, Timothy Jones, megteszem az első lépést a Holdon. Ezt a kopár, ismeretlen tájat, most meghódítom. Lássátok, amit még ember sose látott, lás-

A hang megakadt a torkában. Mi ez? Mi hevert a lába előtt? Valamiféle...papír? Lassan lehajolt és felvette. Négy halvány paca volt rajta, és mintha...mintha...emberi sziluettek lennének. Lassan, remegő kezekkel megfordította, a világ a szemein keresztül nézte. A lap hátulján egy szöveg volt... egy szöveg... angolul. „Ez itt az asztronauta Charlie Duke és családja a Föld bolygóról, aki 1972 április huszadikán a Hold felszínén landolt.” Mit jelentsen ez? Nem, ennek semmi értelme. Hogy került ez ide?! 1972... ez a régi világ időszámítása... de az nem lehet. A távolban megpillantott valamit. Egy zászló. Már szinte teljesen kifakult, de még láthatóak rajta a vízszintes vonalak a csillagokkal a sarokban. Felismerte ezt a zászlót... annyiszor látta a történelemlétkönyvekben. De ez nem lehet... az minimum ezer év! Talán még több is! De hogy?! Ez nem lehet!

- Ez nem lehet! Nem... nem... nem.

Alig volt tudatánál, teljesen elárasztotta a düh, nem, a félelem. Most jött rá a valóságra. Most üvöltött fel benne az a halk hang ami mindig az elméje mélyén rejtőzött. Most tudatosult hogy mi ő valójában. Nem az első, nem az utolsó. Egy hazug, aki nem érdemelte meg hogy felvegyék, egy szerencsétlen, aki felélte családja vagyonát, egy csaló, aki nem érdemelte meg hogy nyerjen, egy gyilkos, aki azt gondolja bírálhat másokat, egy senki, aki Istent akar játszani, aki magát feljebbvalónak tartja, egy szárnalmas, jelentéktelen senki.

- ÉN VAGYOK AZ ELSŐ! NEKEM KELL AZ ELSŐNEK LENNI! NEM! NEM! NEM!

Ömlenek a szeméből a könnyek, ahogy térdre rogyva üvölt a sötétségbe és a sötétség nem válaszol.

A világ új szemmel nézte a történelmet. A Holdra még sok száz expedíció ment, hogy feltérképezzék, hogy többet megtudjanak a régi világról, amelyből oly kevés maradt. Mindenki hallott az első felfedezésről, a napról amikor az emberiség egy új emléket talált a saját elfeledett múltjából. Páran az öregek közül még emlékeznek is. Emlékeznek a pillanatra, amikor egy fiatal asztronauta, valami... Thomas, vagy talán Teo? Mindegy is, a lényeg, hogy emlékeznek a pillanatra, mikor a fiatal úrhajós hisztizni kezdett az emberiség legnagyobb felfedezését látva. Nem tűnt szimpatikus alaknak, nem csoda, hogy sohasem hallottak felőle többé.